

Utenfor allfarvei

Når kongefamilien igjen er tilbake i hovedstaden, kan vi bare konstatere at ferden til våre nordlige områder ble en ny bekreftelse på det nære forhold mellom våre kongelige og det norske folk. Hva vi også rolig kan gå ut fra, er at de varme inntrykk de sitter igjen med, vil påvirke kongehusets videre ferd gjennom landets historie. Med kongeskipet som sitt mobile hjem har de opplevet Norges kyststripe, bokstavelig talt meter for meter. Dermed har også vi sør for Sinsen-krysset fått dokumentert at Norge er så uendelig mye mer enn utsikten fra slottsvinduene nedover Karl Johans gate.

Vel vitende om at Norge er et land preget av småsteder, som for en stor del klamrer seg til kyststripen, valgte Kongen klokkelig å bevege seg utenfor allfarvei. Den enkle glede folk ga uttrykk for over å få møte de kongelige, er i seg selv en bekreftelse på betydningen av ikke å la seg overmanne av avstandene. Kong Harald har dokumentert at han, i likhet med våre to tidligere monarker, er en samlingsskikkelse for et folk som til daglig strides om det meste.

Strides vil vi fortsatt gjøre her til lands. Vi vil være uenige om hvilken økonomisk politikk som er best egnet til å bringe oss ut av våre problemer. Enige blir vi heller ikke om hvordan vi skal fordele ressurser mellom oss og om hvordan vi skal forholde oss til det nye Europa. Men kongefamiliens lange ferd til de nordligste egne av landet har knyttet nye bånd, og vi er blitt gjort oppmerksomme på at avstandene mellom oss er overkommelige.

Sterkest kom Kongens forsonende evner til uttrykk da han på nasjonens vegne ba partisanene i Kiberg om unnskyldning for den urett som ble mange av dem til del et-

ter krigen. Talen ved kransnedleggelsen var i høy grad en politisk tale. Men det var en frihet Kongen kunne utfolde i trygg forvisning om at han talte på vegne av et samlet folk, da han ga uttrykk for at «vi urettmessig kan ha påført enkelte store personlige belastninger i skyggen av den kalde krigen».

Kongen la et godt grunnlag for bedre forståelse av vår egen nære historie da han i ærbødighet nedla sin krans på Partisanbautaen i Kiberg. Historien om de kibergværinger som flyktet over til Kola under krigen og kom tilbake som sovjetiske partisaner, har altfor lenge vært et tabuemne i ettertidens omgang med sin nære historie.

Utenfor allfarvei beveget Kongen seg også da han sammen med dronning Sonja og prinsesse Märtha Louise steg i land på Hamarøy. Hyldesten til dikteren Knut Hamsun knyttet nye bånd mellom dem der nord og oss her lenger sør. Kong Harald er jo ikke alene om å føle at han kjenner landskapsbildet på Hamarøy. «Ikke fordi vi har vært her før, men fordi vi likevel har levd i dette landskapet, vandret rundt i den vakre fjellnaturen, gått på jakt eller vært med på fisketurer i tidligere morgener.» Med Hamsun har vi, som Kongen formulerte det, «fått se noe av det dere opplever hver dag».

Ærbødigheten overfor de livsvilkår de har der nord i landet og respekten for dikterens evne til å gi oss andre del i denne virkelighet, skaper større nærhet ikke bare mellom monarken og hans folk, men også i forholdet mellom nordmenn, spredt som vi er over et langstrakt og motsetningsfylt land.